

אבא סיפור אהבה

אבא ראה אותה בפעם הראשונה נשענת על זרועו של מוליק בין שבילי הכפר והסתקן. נערה תל-אביבית יפיפיה. שפע תלתלי פשתן, עיניים כחולות בורקות, גוף צעיר ואיילי, מאושרת, חופשיה ומתירנית כל-כך - פיוטה.

בעיניו זה היה כל כך חדש, להתרועע עם בחורה מקסימה מהעיר הגדולה, לשוחח על סרטים, חיזורים, בנות בנים, בתי קפה וקניות, כאשר כל עולמו היה עבודת האדמה בימים ופעילות מחתרית בלילות. תמיד זכר כי היא הייתה בת זוגו של חברו הטוב.

באמצע הלילה הגורלי הוא כשנתפס על ידי הבריטים ונשלח ללא משפט לגלות ארוכת שנים בקניה הוא עוד חשב עליה, לשנייה, ושקע במסע הייסורים וההישרדות של חייו.

את המצב האיום בכלא, ללא שבב של תקווה, ללא ידיעה מתי ישוב, ללא משפט, רחוק מכולם, ביבשת זרה, מנוכרת, מסוכנת, מלאת מחלות - אי אפשר לתאר גם **במיליון מילים**. המשפטים המיואשים שכתב, בהם תיאר את תנאי הכלא הקשים: החום הנורא, המחסור במים, הסוהרים המתעללים, התאים החשוכים והמחניקים, שורצים יתושים ועכברושים ומוצפים בזרימת ביוב, הופיעו במכתבים. מכתבים שכתב לאחותו פנינה ולשאר בני המשפחה ואשר חצו יבשות וימים ובמשך כמה חודשים הגיעו לארץ.

באחד הימים בארץ נפגשו באקראי שתיים: אחותו פנינה ופיוטה. וזו הראשונה סיפרה על יוסף הנמצא בכלא בקניה כבר שנים, כי הוגלה בשל פעילותו המחתרתית.

יוסק'ה בכלא? מה עם כל פעילי האצ"ל והלח"י? כל הישוב מדבר על זה שעצרו אותם, הגלו אותם ללא משפט ללא גזר דין, ככה תפסו אותם לאור היום ולקחו אותם בשבי, חטפו אותם, בלי שהם יודעים מתי ישוחררו, הבריטים הקלגסים האלה... רגע... מותר לי לכתוב אליו? האם אני יכולה לתרום במשהו? אני... אני נורא רוצה לעזור... להיות בקשר... לכתוב... לדבר אולי? תתני לי? מבטיחה שאכתוב כל שבוע.

ואז מגיע בדרך נס לאפריקה הרחוקה, במפה, מרחק של אצבע מקו המשווה ומאגם אוגנדה, לכלא גילגיל בקניה, המכתב הראשון:

"ליוסק'ה היקר שלום,

בקרתי אצל חבר לפני יום... ונזכרתי בפגישותינו בנחלת... ובקשתי מפנינה... והיא כמובן נתנה לי... אני גננת ועובדת עם ילדים בני שלוש,,, גם בעצמי גדלתי ואני כבר בת 22.. הזוכר אתה כשמלאו לי 17 וקבלתי את השמלה... ואתה אמרת שהיא נחמדה? אני בכלל כותבת בסימן שאלה כי אני בכלל לא בטוחה שאתה זוכר אותי, הרי הייתי נורא קטנה אז. בקבלת תשובה ארבה לכתוב.

בידידות פיוטה"

"פיוטה שלום רב לך,

שמחתי וגם הופתעתי, ואודה על האמת שגם עכשיו אינני יכול לברר לעצמי מהו הרגש האמתי המחלחל בקרבי. האומנם נכתב מכתב זה אלי? בזכותי? אם כן מדוע? ולמה רק אחרי חמש שנים ארוכות?..... מתבייש להראות לך סמני מבוכה, כי זכות גדולה נפלה בחלקך, ואם גם בצורה מקרית, זכית לקרקר את המסך השחור שהאפיל את חיי בישיבה מאחורי סורג ובריח, ועל כך מבורכת תהיי!

לא שכחתי את פגישותינו המקריות והקצרות, לא שכחתי, ואיך אוכל לשכוח את הפרח שכה התאוותי לקטוף? אני מסיים את מכתבי זה אליך בתקווה לקבל במצורף למכתבך את תמונתך, כי אודה על האמת שהזיכרון היחידי מדמותך הוא זוג עיניים כחולות ויפות בגוף תמיר ונאה. האקבלנה?

יוסף"

בשמחה מספרת לו פיוטה במכתבים שלא שכחה אותו אפילו ליום אחד ושתמשך ותכתוב אליו כל שבוע, על כל מה שקורה בעיר הגדולה, על כל הסרטים והשחקנים והשחקניות, המולדת שהולכת לקום, ומה קורה איתה בחברה, בעבודה, בחיזורים ובסיפורי הבנים והרכילות ומבטיחה שתבקר את המשפחה. היא מסיימת כל מכתב: "כולי ציפיה למכתבך, אני מאושרת שקבלתי מכתב" בשפה קלילה, שובבית ופוחזת היא ממלאת את עולמו הקודר במילים אין קץ. כל שבוע כמו שהבטיחה לאורך שנים מאות מכתבים. והוא עונה לה רק פעם ב.. מכתב בודד מול עשרות שלה, דואר הים, האנייה, יוצאת ומגיעה מנמלי חיפה ואפריקה רק כל כמה שבועות והדרך עצמה ארוכה ורבה.

הוא קורא לה "אדוני ולא גברתי – כי את אדון לעצמך" הוא מדרבן אותה לפרט "כי כך תלך ותצטייר בדמיוני התמונה של זו שאני חומד".

המחלות לא פוסחות על העצירים, היבשת השחורה הנגועה ותפוצת המחלות שבה, העדר חיסונים, תנאים סניטריים קשים, תזונה דלה, חולשה ודיכאון - יוסף חלה בצהבת קשה, קודר מחום והוזה ימים ארוכים ומועבר לבידוד במרפאת הכלא.

"פיוטה

בכותבי מרגיש אני את ידך המלטפת את מצחי הקודח וטוב לי וקל לי. לפני מונחות תמונותיך, הן לפני מיום בואי לכאן, אנו רק שנינו כאן, רחוקים משאון אדם, נמצאים אנו בצריף הבודד, מוקף בתיל זקיפים שחורים, אינני בודד, אינני יחידי, את כאן איתי. מרגיש אני את ליטוף ידיך, אוחז אותך, נשימתך... שפתיך...נשיקתך על מצחי והיא כה רעננה כמו מים חיים לצמא במדבר.

שלך יוסף"

יולי תש"ח 48, מלב אנייה מתנדנדת יורדים אחרוני הגולים וחוזרים ארצה. יוסף, לבוש בחליפה הגדולה על מידותיו מזנק במהירות מהסירה הקטנה ששייטה לה בריחוף כמעט מהאנייה הגדולה העוגנת בכניסה לנמל, לחוף מבטחים, למולדת והלב מתרונן למראה דגל ישראל, כחול לבן מתנוסס בגאון. מניף את כל רכושו עלי אדמות, מזוודה חומה מרופטת מלאה בכל המכתבים שקבל בעיקר מפיוטה ומהמשפחה וגם הטיטות הרבות שכתב בעיפרון על נייר טואלט מחוספס לכל נמען לפני שהעתיק לדף הנייר שהוקצה לו בכלא ושלח תשובה, ואצה לו הדרך.

אף אחד בעולם לא יודע שהוא חוזר לאחר שבי של שנים, סבל אין סופי, עם תקווה ענקית בלב רק לטוב, לאושר, לאהבה. הוא אץ לפגישה עליה חלם בתא, מאחורי סורג ובריח, בטוב ובחולי, לפגישה עם הבחורה שאהב, עם פיוטה ההיא שלו, שהעזה לכתוב, החצופה הזו שכתבה על הכול בגלוי לב וכבשה אותו והצילה אותו ברגעים הכי קשים, האבודים, הנואשים. המילים המלטפות והעוקצות ששלחה, האתגר בלענות הכי חכם שאפשר ולהתעמת ולחשוב ולרקום ולהקניט ולקיים מלחמה מגדרית זוטא ולשמור על נימת החיזור בלי סוף, לכבוש, לחבק, לאהוב. המכתבים שהשאירו אותו בחיים.

משאיר את המזוודה ברחוב קינג ג'ורג' בחנות של אביו של חברו הטוב, ודוהר לצפון העיר, לביתו של פרופ' שושני הוא מהדקדוק מהמילון, שם ממתינה בת אחת, שכותבת בעברית רהוטה, ללא אף שגיאת כתיב, כמו שאבא לימד, וכבדרך אגב מצילה נפשות אבודות, כלואות, בודדות.

הפגזה, ספיחים של מלחמה, מטוס מצרי מופיע בשמי תל אביב ומטיל אימה ופצצות על דרום העיר. עשרות הרוגים, רכוש רב נפגע, וגם מזוודה אחת מרופטת וחומה שעברה עשרות אלפי קילומטרים בשלום, חוטפת רסיסים רבים. המכתבים מתרסקים, החיים ניצלים בפעם השנייה, בזכותה, האהובה, האחת שהעיזה, החצופה, האמיצה, המסתירה והמשבכת הכי ענקית בעולם. אהבה 10ף.

17.5.49 תמונה בשחור לבן, כלה, אישה מדהימה יפיפייה בשמלה צחורה, מחזיקה זר פרחים לבן, ענקי, עיניה הכחולות הגדולות מחייכות ובגב התמונה כותבת:

"ליוסף

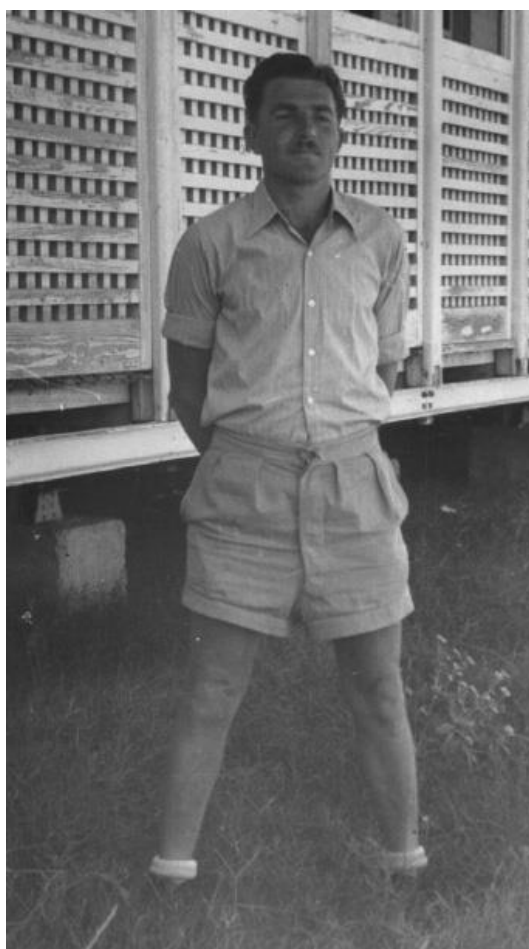
לאות ידידות ואמון

פיוטה"

ללא אף שגיאה. ופיוטה אינה אימא שלי.

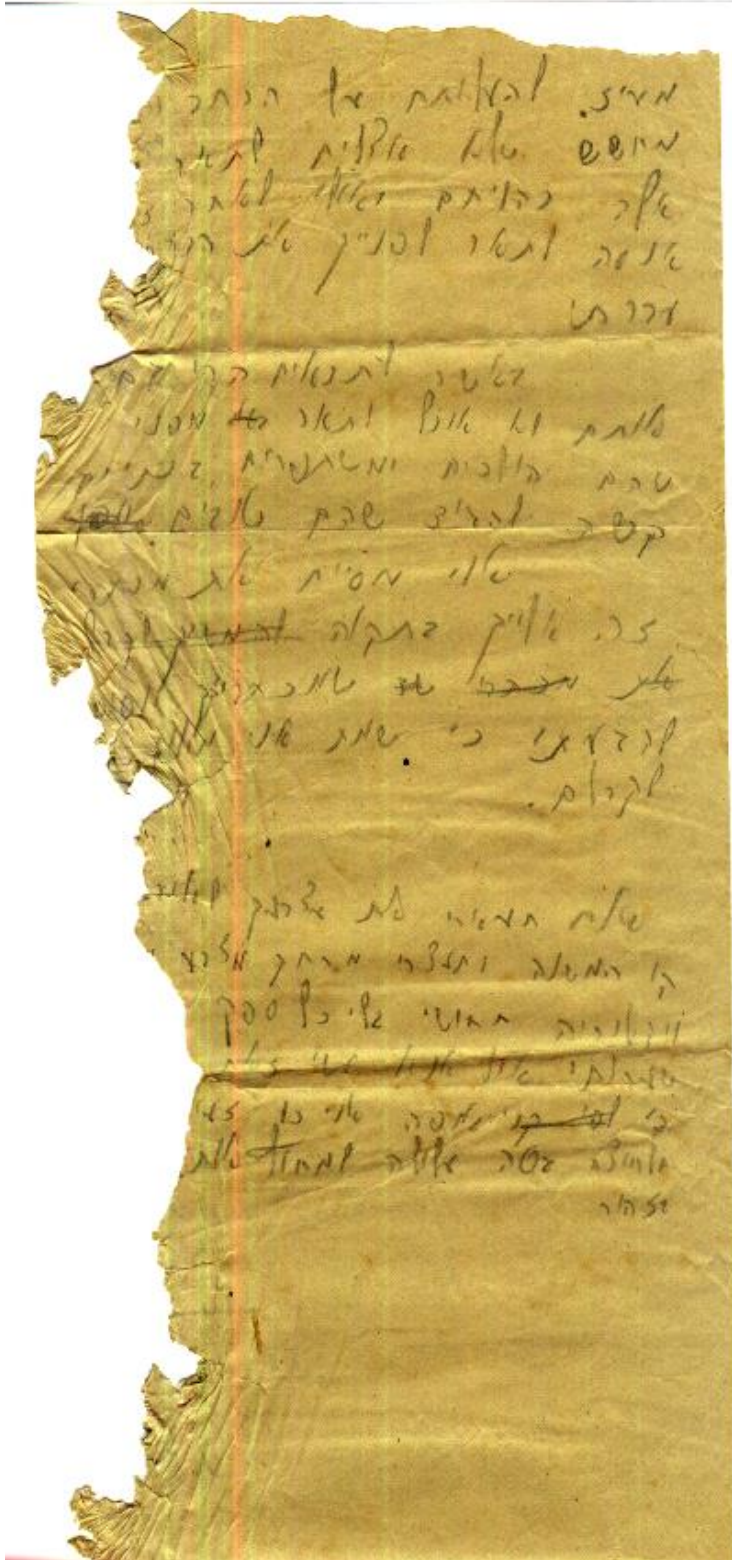
הדר בן דוד שקד, ספטמבר 2015

יוסף בן דוד במחנה גילגיל בקניה

עם חברים במחנה המעצר

הגדלה

הנה מספר שאלות ובעיות שהתעוררו
 בעת הליכה על הקרקע. הנה הן
 מפורטות על מנת שיהיה ברור
 לכל אחד מהם.

1. האם יש להקדים את
 הבנייה או הארנוטה?

2. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הבנייה?

3. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

4. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

5. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

6. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

7. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

8. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

9. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

10. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

הגדלה

11. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

12. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

13. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

14. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

15. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

16. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

17. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

18. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

19. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

20. האם יש להקדים את
 הארנוטה או הארנוטה?

הגדלה